

๗๔

ถ้าเอาจริง..ได้ทุกคน

หยุดกับนิ่ง ขึ้นอยู่กับขยันหรือขี้เกียจ ถ้าขยันฝึกบ่อย ๆ มีชั่วโมงหยุด ชั่วโมงนิ่ง ชั่วโมงกลาง มันก็ชัดเจน จากมืดก็มาสว่าง จากสว่างก็มาเห็น

“เห็น” ต้องเห็นทุกคน ของมันมีอยู่แล้ว ก็ต้องเห็น ที่มีแล้วไม่เห็น มันแปลกจริง ๆ ดังนั้นต้องเห็นนะ ถ้าหยุดนิ่งได้สนิท

ถ้าเราเห็นคุณค่า เราทราบความสำคัญจะขยันฝึกหยุดฝึกนิ่ง ถ้ายังไม่เห็นความสำคัญเท่าไร คือ เห็นความสำคัญบ้าง ก็ฝึกน้อยหน่อย เอาเวลาไปทำอย่างอื่นมากกว่า ทั้ง ๆ ที่ตอนสุดท้ายของชีวิต ก็ต้องทำอย่างอื่นทั้งหมด คือจำใจต้องทิ้ง เพราะเอาติดตัวไปไม่ได้ เพราะว่ามันต้องไปด้วยละเอียด ของที่เราทำเป็นของหายาบ หอบเอาไปไม่ได้

แม้แต่กระดูกของตัว ยังเอาไปไม่ได้ ยังต้องทิ้งเรียกราคาให้คนอื่นเขาเก็บไป นี่คือความจริงของชีวิต ซึ่งไม่ค่อยคิดกัน ไม่มีอารมณ์จะคิด แต่เป็นเรื่องจริงที่ทุกคนต้องเจอ ที่ว่าตายแล้วเอาอะไรไปไม่ได้ นอกจากบุญกับบาป ความจริง

เป็นอย่างนี้ แต่ให้ความสำคัญกันไม่มาก ถึงตอนนั้นก็
ตัวใครตัวมันกันแล้ว ใครจะตายแทนใครก็ได้ หรือเก็บ
เอาไปส่ง เอาไปให้ก็ได้

เพราะฉะนั้น ถ้าขยันก็หยุดได้เร็ว หยุดได้คล่อง หยุดได้
ชำนาญ สิ่งที่เป็นอจินไตย เหลือเชื่อ ก็จะกลายเป็นความจริง
เป็นเรื่องธรรมดา

มันธรรมดา...สำหรับคนทำได้

แต่ไม่ธรรมดา...สำหรับคนที่ทำไม่ได้

ถ้าเอาจริง...ก็ได้ทุกคน

ถ้าไม่จริง...ก็ไม่ได้ เป็นอย่างนี้นะ

๕ มกราคม พ.ศ. ๒๕๔๖